

שלו, שאול

שאל, בן רחל ואברהם ז"ל, נולד ביום י' באייר ת"ש (19.5.1940) בתל-אביב. הוא סיים את לימודיו היסודיים בבית-הספר "הכרמל" בתל-אביב ואחר-כך המשיך בבית-הספר התיכון עירוני א' וסיים בו את לימודיו. הוא היה תלמיד טוב אך עקשן ועצמאי, שבחר לקבוע בעצמו את דרכיו. דעותיו היו מגובשות ובלתי תלויות במסגרות מוסכמות. עצמאותו ומרדנותו ניכרו בו גם כשהיה תלמיד. הוא למד ברצון ובהנאה את אשר עניין אותו,

ובשיעורים ששעממהו היה נוטל את אופניו ודוהר לים. שם היה שוכב על החול וקורא ספר. מאז ומתמיד אהב לקרוא ובכל רגע של פנאי היה מעיין בספר, ויהי זה ספר היסטורי, ספר מדעי, ספר בתחום הספרות היפה או בתחום הספרות המקצועית. הוא היה מסוגל לקרוא ולקרוא שעות ארוכות. סקרנותו האינטלקטואלית לא ידעה שבעה, והוא ניחן בחוש ביקורת מפותח ותמיד נקט דעה מקורית בכל עניין. שאול אהב את הארץ, את נופיה ואתריה. כבר בילדותו הרבה לטייל ברחבי הארץ וכשהיה בצבא ועשה ימים רבים במסגרת תפקידו בנגב ובסיני, גברה אהבתו לארץ. הוא שוטט במרחבי הנגב, במקומות נידחים, מתחת לצוקי סלעים ענקיים ובצל ואדיות מתפתלים, וכולו הנאה, התרגשות והתפעלות מיפי הנוף הפראי. מנעוריו היה חובב ספורט והאמין בכנות במשמעותה של המימרא 'נפש בריאה בגוף בריא'. הוא אהב את הים; אהב לשחות ולצלול בו, ולאחר שיצא מן המים היה רץ על החוף ומתעמל הרבה כדי לחשל את גופו. ואמנם היה גופו מוצק וחסון והוא אף נהג להתחרות בהיאבקות ובאיגרוף. לא פעם חזר הביתה כש"פנסים" כחולים מקשטים את פניו. בילדותו היה חולה בדלקת-הפרקים וזמן רב היה נתון להשגחה רפואית. כשהסתבר לו בבדיקות הרפואיות, טרם גיוסו לצה"ל, שמצב בריאותו תקין והוא כשר לשירות ביחידה קרבית, לא היה קץ לשמחתו.

שאול גויס לצה"ל בתחילת אוגוסט 1959 והתנדב לחיל הצנחנים. באחת מצניחותיו נפצע ונאסר עליו לצנוח. אז החליט להתנדב לסיירת ובחר בסיירת "שקד". החיים ביחידה זו קסמו לו מאוד, שכן אהב את המרחבים הגדולים, את ההרים והעמקים ואת תחושת החופש והראשוניות בנוף הפתוח. בסיירת סיים את שירות החובה, אחרי-כן יצא לקורס קציני חי"ר ולאחר שתי שנות שירות נוספות בתנאי קבע, קיבל חופשת לימודים. בתקופה זו נשא אישה והקים לו בית ומשפחה. באוניברסיטה למד היסטוריה ופילוסופיה וניצל את זמנו הפנוי לקריאת ספרים: ספרות צבאית מקצועית, ספרי היסטוריה, הגות ומדע. בתקופה זו גם נולדה בתו

הראשונה. שאול העריץ את אשתו ואת בתו וחיי המשפחה היו רצופים הבנה, אהבה וכבוד הדדי. כשפרצה מלחמת ששת הימים היה שאול על סף סיום לימודיו באוניברסיטה. בצו הקריאה שקיבל הוטל עליו להתייצב ביחידת ההשתלמויות הירושלמית. הוא צחק ואמר: "אני אלך לשמור עם הזקנים?" הוא נטל את התרמיל ונסע דרומה אל יחידת האם שלו. בסיירת "שקד" עבר את כל המלחמה ובסיומה חזר לאוניברסיטה ועמד בהצלחה בבחינות הגמר. בשלהי 1967 עבר הסבה לשריון ובמחצית 1968 כבר היה מפקד פלוגת טנקים. את כל תקופת מלחמת ההתשה עשה שאול על גדות התעלה, תחילה כמ"פ, אחר-כך כסמג"ד ואחר-כך כקצין אג"ם חטיבתי. שאול היה מפקד לדוגמא ובכל ההערכות שנכתבו עליו, בשלבי שירותו השונים, ציינו מפקדיו את כישורנותו המעולים כמפקד, את הישגיו הגבוהים עם יחידתו, את רצונו ושאיפתו להביאה לרמת ביצוע מושלמת, את יחסו האנושי לחייליו, את עירנותו לבעיותיהם ומאמציו לפותרן, את אהבת חייליו אליו בזכות היותו "עושה ולא מדבר" ובזכות יושרו והגינותו, שלא ידעו פשרות. בתקופה ששירת בקו, נתבקש לחתום על מסמך המאשר הוצאות אש"ל בתפקיד. הוא סירב לחתום, בטענה שאין לו הוצאות אש"ל בתפקידו בקו. הדבר גרם חיכוכים בינו לבין חבריו הקצינים, שטענו כי בכך הוא מונע מהם אפשרות לקבל את התוספת, אבל הוא נשאר בסירובו. בשנת 1970 נולד בנו ושנה אחר-כך התמנה שאול לתפקיד קצין מבצעים והוצב במרכז הארץ. במחצית 1973 תם חוזה השירות שלו בצה"ל. הוא הרבה להתלבט אם לצאת לעצמאות אחרי ארבע-עשרה שנות שירות או להמשיך בצבא. הוא ידע שהצבא זקוק לשכמותו ולכן חזר לשירות כמג"ד טנקים בחזית התעלה. במשך כל תקופת שירותו נהג לכתוב לרעייתו בקביעות. במכתביו משתקפת דמותו של אדם יקר, בעל חוש פיוטי וכישרון כתיבה, שכל סופר היה מתברך בהם; דמות של צעיר ישראלי האוהב את ארצו ומוכן להגן עליה גם במחיר דמו; דמות של בעל ואב, שריחוקו ממשפחתו יצר מערכת של קשרי רעות ואהבה טהורים ויפים, המושתתים על הבנה, הערכה וכבוד הדדיים. אהבתו לילדיו לא ידעה גבול; געגועיו וכיסופיו למשפחתו היו עזים, אבל הוא ידע גם שהצבא זקוק לו, ולכן נשאר והמשיך לשרת, והלך אל כל אשר שלחווהו. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים יצא עם גדודו להשתתף בבלימת מתקפת האויב בחזית סיני. במשך שלושה ימים ושלושה לילות נלחם שאול עם גדודו בגזרה המרכזית של תעלת סואץ. במלחמה של מעטים מול רבים בלמו כוחותיו והדפו את התקפות המצרים. במהלך הקרב נאלצו אנשי מוצב "פורקן" לסגת ממעוזם, כדי שלא יפלו בשבי. משנוכחו לדעת שכל כלי רכבם יצאו מכלל שימוש, קראו לעזרת המג"ד. שאול יצא אליהם ובלחימה עיקשת מתוך טנק בודד, תחת אש כבדה הגיע למעוז, העמים על הטנק את כל אנשיו וחזר למקום מבטחים. ביום י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973) במהלך הקרבות לכיבוש מוצב "טלוויזיה", נפגע שאול מרסיס פגז של האויב ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל. השאיר אחריו אישה, בת ובן, ואם. לאחר נופלו הוענקה לו דרגת סגן-אלוף.

משפחתו הוציאה לאור חוברת לזכרו, ובה מדברי בני משפחתו ומדברי מפקדים, חברים וידידים על דמותו, וכן דברים מתוך מכתבים שכתב לרעייתו בימי שירותו.

לפניה
ארה דאן
יורה חוקה
יד לפניה

4.5.80

א.י.י.

כ"ג אל מלך אל
חוקה שצאה לפניה
בעל המענה, ס"א אל
שלם במלמא ים הכפארים.
לפיק"רם.

בדרכי אברהם

לביא אל
למאן 27
י.י.י.